לפני **כבוד סגן הנשיאה, השופט רועי פרי**

בעניין: **המאשימה:** **מדינת ישראל**
ע"י ב"כ מתמחה עידן גניש

נגד

הנאשמים: **1. ספיר דמרי**
2. יצחק דמרי
ע"י ב"כ עו"ד חיים אוחנה

גזר דין

פתח דבר

1. הנאשמים הורשעו על יסוד הודאתם, בעובדות כתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר טיעון דיוני, בעבירה של **תקיפה וחבלה של ממש על ידי שניים או יותר**, לפי סעיף 382(א) ביחד עם סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז – 1977 (להלן: **החוק**).
בנוסף, הורשעה הנאשמת, בעבירה של **נהיגה בקלות ראש** לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א 1961 (להלן: **הפקודה**) ובעבירה של **אי מסירת פרטים** בתאונה לפי תקנה 144(א)(3) לתקנות התעבורה, תשכ"א – 1961.
בנוסף, הורשע הנאשם, בעבירת **איומים** לפי סעיף 192 לחוק.

2. למקרא עובדות כתב האישום המתוקן עולה כי בתאריך 09.03.2023, בשעת אחה"צ, נהגה הנאשמת ברכבה מסוג אאודי, כשעמה נסעו ברכב הנאשם וחברתה, ברחוב הקוממיות בבת ים, מכיוון מזרח למערב.
באותה עת נהג המתלונן, נכה בשיעור 55%, המסתייע בקביים, ברכבו מסוג סוזוקי לפני רכבה של הנאשמת, בכיוון נסיעה.
בסמוך לצומת עם הפנייה לחוף TAYO הנאשמת לא שמרה מרחק מרכבו של המתלונן והתנגשה עם חזית רכבה בחלקו האחורי של רכב המתלונן.
בהמשך עת נעצרו כלי הרכב במקום, יצאו הנאשמים מהרכב על מנת לאמוד את הנזק שנגרם ואילו המתלונן יצא מרכבו במטרה להחליף פרטים עם הנאשמת.
באותן נסיבות, התפתח דין ודברים בין הנאשמת למתלונן, במהלכו גידפו הצדדים זו את זה.
באותה עת, תקף הנאשם את המתלונן בכך שאחז בגרונו ומיד לאחר מכן, עת ניסה המתלונן להימלט, פגע בנאשמת באמצעות הקב שאחז.

באותן נסיבות, אחז הנאשם במתלונן והטיחו ארצה, ובעודו שרוע על הכביש בעט הנאשם במתלונן, או-אז חבטה הנאשמת במתלונן 4 פעמים באמצעות הקב, בגבו ובראשו וחדלה ממעשיה רק כאשר הנאשם נטל מידיה את הקב והרחיקה מהמקום.

בהמשך, בעוד המתלונן שרוע על הכביש, השליך הנאשם את הקב לעברו.

בהמשך, נכנסה הנאשמת לרכבה והחלה בנסיעה לכיוון מערב, כאשר המתלונן נותר שרוע על הכביש וזו חולפת על פניו.

הנאשמת סטתה מנתיב נסיעתה ועזבה את המקום מבלי שמסרה את פרטיה למתלונן.

באותן נסיבות, פנה המתלונן לנאשם וביקשו שיישאר במקום עד להגעת המשטרה.
בתגובה, איים הנאשם על המתלונן, בעודו שרוע על הכביש, באומרו: "**אם אתה מתלונן עלינו אני אמצא ואהרוג אותך**".

כתוצאה ממעשי התקיפה, נגרמו למתלונן חבלות של ממש בדמות נפיחות באמת ימין והמטומה באפו והוא פונה באמצעות מד"א לביה"ח אסף הרופא לקבלת טיפול רפואי.

3. בין הצדדים לא נקשר הסדר עונשי והנאשמת נשלחה לקבלת תסקיר מאת שירות המבחן, **מפאת גילה**, ובהמשך לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות השירות.

<u>טיעוני הצדדים:</u>

4. **התובע המלומד** עמד על נסיבות ביצוע העבירות, תוך שהפנה לתיעוד תקיפת המתלונן **(ת/3)**, טען כי עסקינן בתקיפת המתלונן על רקע שימוש בדרך ע"י הנאשמים, בצוותא, כשהנאשמת עזבה את המקום מבלי למסור פרטיה. התובע עמד על הערכים המוגנים ומידת הפגיעה בהם, על הקלות הבלתי נסבלת בה הפכנו לחברה אלימה והנזק שנגרם למתלונן, נכה, אשר הוכה באמצעות הקביים המסייעים להליכתו, כשהנאשמת הטיחה את הקביים על ראשו וגופו בעודו שרוע על הכביש חסר ישע. התובע הפנה להצהרת נפגע העבירה **(ת/2)**.
הפנה לפסיקה ועתר לקביעת **מתחם זהה** לשני הנאשמים הנע בין 12 – 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל לצד ענישה נלווית.
התובע ביקש למקם את הנאשמת בתחתית מתחם העונש ההולם לו עתר, לאור עברה הנקי, נטילת אחריות וחסכון בזמן שיפוטי ובהעדת עדים בתיק זה.

התובע ציין כי אומנם תסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינה של הנאשמת חיובי, עם זאת יש בו מהדואליות, כאשר הנאשמת מצויה בתחילת הדרך הטיפולית ומשכך עתר שלא לסטות ממתחם העונש ההולם בעניינה, ולהשית עליה שנת מאסר לריצוי בפועל, מאסר ע"ת, פיצוי למתלונן ופסילת רישיון נהיגה.

אשר לנאשם, הפנה התובע לעברו הפלילי **(ת/1)**, ציין כי לנאשם עבר פלילי עשיר, גם בעבירות אלימות, חרף גילו הצעיר, דבר המצביע על התנהגות שלולת כל רסן, ללא מורא ופחד מאימת הדין. לאור נטילת אחריות מצד הנאשם וחסכון בזמן שיפוטי ביקשה התביעה למקמו במרכז המתחם לו עתרה ולהשית עליו 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל, במצטבר למאסר אותו מרצה הנאשם כיום, מאסר ע"ת ופיצוי למתלונן.

כאן המקום לציין כי חלק מהפסיקה אליה הפנתה התביעה עניינה בעבירות של תקיפת זקן **שלא כמו בענייננו**. התובע טען כי ניתן לעשות היקש לתיקנו מכיוון שתכלית הסעיף והענישה המחמירה בעבירה של תקיפת זקן נותנת משקל לגילו של האדם והיותו חסר ישע. משכך, אליבא דתובע, היות ובענייננו מדובר במתלונן נכה, המוכר למוסד לביטוח לאומי, ניתן להקיש מפסיקה זו.

5. **הסנגור המלומד** עשה ככל שניתן לטובת מרשיו.

הסנגור לא ביקש למזער את האירוע אך ביקש לשים את הדברים על מכונם, ובתוך כך הפנה לכתב האישום המתוקן ולעובדה שהאירוע החל בעקבות דין ודברים בין הנאשמת למתלונן במהלכו גידפו זה את זו. בנוסף, הפנה לסעיף 4, בו נטען כי המתלונן פגע בנאשמת באמצעות הקב שאחז בידו.

הסנגור טען למחדלי חקירה מהותיים שבעקבותיהם לא ניתן היה לקבל את התמונה במלואה, ובתוך כך העובדה שלא נתפסו צילומי האבטחה ממצלמות הצומת המדובר, תוך אי קיום הצווים שהוצאו ע"י בית המשפט, כאשר הסרטונים שהוגשו לתיק, הינם חלקיים, ממצלמת הרכב של המתלונן בלבד. בנוסף לא נגבתה עדות מחברתה של הנאשמת שישבה עימה ברכב, כעדה מהותית לאירוע.
הסנגור הפנה לדוח הצפייה הקיים בתיק **(ס/1)** תוך שטען כי התיאור הוא תיאור קלאסי של קטטה וגם המתלונן לא טמן ידו בצלחת. המתלונן לא נחקר תחת אזהרה.

הסנגור ציין כי אין כל קשר או היכרות מוקדמת בין הנאשמים למתלונן, ותהה כיצד תאונת דרכים קלה, בה לא נגרם נזק ממשי למי מהצדדים, התלקחה לוויכוח אלים, כאשר הנאשמת צעירה לימים, בת 20, נעדרת כל עבר פלילי.

הסנגור ציין כי הנאשמים נטלו אחריות מלאה על מעשיהם, הודו בהזדמנות הראשונה, חסכו בזמן שיפוטי ניכר, בזמנה של התביעה ובזמנם של עדי התביעה והעדת המתלונן.

הסנגור הפנה לפסיקה אשר למתחם העונש ההולם, ובין היתר כיוון לפסיקה שקבעה מתחם עונשי הנע בין מאסר על תנאי ל- 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות - **עפ"ג 66903-07-20 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל (30.12.20)**.

הסנגור הפנה לנסיבותיה האישיות של הנאשמת, צעירה לימים, עברה נקי ללא רבב, מצבה הרפואי והנפשי, כמפורט במסמך **ס/2,** עברה אירוע טראומתי שהוביל אותה לחדר המיון בבית החולים.
הפנה לתסקירי שירות המבחן, לעובדה שהיתה עצורה 4 ימים ולאחר מכן שהתה בתנאים מגבילים, ללא הפרות וללא פתיחת תיקי מב"ד חדשים, שיתפה פעולה עם שירות המבחן, משולבת בטיפול פרטני ומוסרת בדיקות שתן נקיות משרידי סם.
הפנה להפחתה בסיכון, השיימינג שנעשה לנאשמים ברשתות החברתיות והועבדה כי רישיונה נשלל במסגרת שחרורה מהמעצר וקביעת התנאים מיום 26.3.23 ועד היום. רכבה של הנאשמת תפוס עד היום בידי משטרת ישראל ולא היה בידי הנאשמת האפשרות הכלכלית להפקדת הערובה הכספית שנקבעה כנגד שחרור הרכב.
הסנגור טען כי מתחם העונש ההולם בעניינה של הנאשמת נע בין ענישה הצופה פני עתיד לשל"צ.
הסנגור עתר להשתת פיצוי מתון למתלונן, הסתפקות בפסילת הרישיון השיפוטית אותה מרצה הנאשמת ועתר להחזרת הרכב לרשותה.

הסנגור ער להמלצת שירות המבחן אשר המליץ בתסקירו כי יוטל על הנאשמת עונש של מאסר בדרך של עבודות שירות לצד צו מבחן, מאסר מותנה ופיצוי למתלונן, עם זאת ציין כי הוא סבור שעסקינן בהמלצה מחמירה מדי. העונש ההולם, לדידו של הסנגור, ביחס לנאשמת צריך לעמוד על ענישה הצופה פני עתיד.
לחילופין, עתר הסנגור, כי ככל שבית המשפט יבחר לאמץ את המלצות שירות המבחן, יסתפק בית המשפט בהטלת מאסר קצר בעבודות שירות בן 3 חודשים.

בעניין הנאשם טען הסנגור כי כיום הוא מרצה מאסר בגין עבירות סמים.
הסנגור טען כי הנאשם פעל להגנת אחותו הקטנה. הנאשם שהה במעצר 4 ימים ולאחר מכן בתנאים מגבילים, תקופה לא מבוטלת.

כיום מרצה מאסר לתקופה לא מבוטלת של 53 חודשים, בגין שני תיקי סמים, ובמסגרת המאסר עובר הליך טיפולי יסודי וארוך – הפנה למסמך **ס/3.**
הסנגור עתר לאור הליכי השיקום להשית על הנאשם מאסר על תנאי ופיצוי מתון למתלונן.

6. בהתייחסות לדברי הסנגור לעניין סוגיית המצלמות, הגיש התובע מזכרים שנכתבו על ידי חוקר מיומן לאחר הוצאת הצווים **(ת/4)** בהם תיאר החוקר כי ערך חיפוש דקדקני באשר למצלמות במקום האירוע אך לא מצא דבר. בעניין חברתה של הנאשמת, טען התובע כי זו סירבה להגיע לעדות.

7. **הנאשמת בדברה האחרון** נטלה אחריות מלאה על מעשיה והביעה צער וחרטה. סיפרה כי חייה השתנו באופן דרסטי מיום האירוע. **"אני סוחבת את האשמה הזו על הגב שלי ואני מצטערת ולא גימדתי את הנושא הזה לרגע".**
ביקשה מבית המשפט להתחשב במצבה ועמדה על הטיפול שעוברת במסגרת שירות המבחן.

8. **הנאשם בדברו האחרון** נטל אחריות מלאה על מעשיו והביע צער וחרטה. סיפר כי ראה את אחותו נאבקת עם המתלונן וזה חבט בה. כל שביקש היה לנתק אותה מהמתלונן.
עמד על השיימינג שספגו ברשתות החברתיות, **"עברתי רצח אופי"**.
עמד על הטיפול אותו הוא עובר בנושא ההתמכרויות בבית הסוהר וביקש מבית המשפט להתחשב בכך. **"מעולם לא רציתי לפגוע באדם חסר ישע ואני מבקש סליחה מבית המשפט ובמיוחד מהמתלונן עצמו".**

<u>דיון והכרעה</u>

9. על פי תיקון 113 לחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה הוא עיקרון ההלימה, אשר מכוון ליצירת יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה בנסיבותיה, מידת אשמתם של הנאשמים ובין סוג ומידת העונש שיוטל עליהם.

על בית המשפט, בקביעת מתחם העונש ההולם, להתייחס לנסיבות ביצוע העבירות, הערך המוגן שבבסיסן, מידת הפגיעה בו ובמדיניות הענישה הנוהגת.

מעשיהם של הנאשמים מלמדים על חומרה לא מבוטלת.

ושוב אנחנו נתקלים בפרץ אלימות בשל ריב נהגים בכביש, ויכוח לאחר תאונה, ויכוח על חניה או על השימוש בדרך.

קצנו באירועים מסוג זה – די לאלימות בכביש.

הנאשמת נהגה ברכבה ברחוב הקוממיות בבת ים, ביום האירוע, אחה"צ, כשלפניה נהג המתלונן ברכבו.
מתלונן שהוא נכה המסתייע בקביים.
הנאשמת לא שמרה מרחק ופגעה עם חזית רכבה בחלקו האחורי של רכב המתלונן.
הצדדים עצרו את כלי הרכב וירדו לכביש, או אז במקום לעמוד על תוצאות התאונה ולהחליף פרטים, כמצוות המחוקק וכמצופה מנהגים סבירים (ראו תקנות 144 - 145 לתקנות התעבורה) החל להתפתח דין ודברים בין הנאשמת למתלונן, במהלכו גידפו הצדדים זו את זה.
הנאשם הגדיל לעשות עת תקף את המתלונן תוך שאחז בגרונו ולאחר שהמתלונן ניסה להימלט מהתקיפה, פגע בנאשמת באמצעות הקב שאחז בידו.
הנאשם תקף את המתלונן והטיחו ארצה ובעודו שרוע על הכביש בעט בו, או-אז הנאשמת חבטה במתלונן 4 פעמים באמצעות הקב בגבו ובראשו.
הנאשם הרחיק את הנאשמת מהמקום, נטל את הקב מידה והשליכו לעבר המתלונן השרוע על הכביש.
הנאשמת עלתה לרכבה ועזבה את המקום, כשהיא חולפת על פניו של המתלונן, מבלי למסור פרטיה, מבלי להגיש כל עזרה למתלונן הנכה, שנותר חבול ושרוע על הכביש.

התנהגות מבישה, אנטי חברתית ואנטי מוסרית כאחד.
"לא תעמוד על דם רעך" – ויקרא, יט, טז.

הנאשם הוסיף חטא על פשע, עת פנה אליו המתלונן וביקשו שימתין לבואה של המשטרה, תוך שאיים על המתלונן כי אם יתלונן ימצא אותו ויהרגו.

למתלונן נגרמו חבלות של ממש בדמות נפיחות באמת ימין והמטומה באפו, פונה מהצומת באמצעות מד"א לבית חולים לקבלת טיפול רפואי.

לתיק הוגשה הצהרת נפגע עבירה, בהתאם לסעיף 18 לחוק זכויות נפגעי עבירה, תשס"א – 2001 **(ת/2)**.
המתלונן מתאר בהצהרתו כי הוכה ע"י הנאשמים, כאשר הנאשמת היכתה אותו באמצעות הקביים. "**מלבד חבלות פיזיות, קבלתי ממש זעזוע נפשי, הרגשתי שחרב עלי עולמי...עד היום יש לי פחד לנסוע ברכב. עברתי טיפול פסיכולוגי, אך אין לי כסף להמשיך אותו**".

סבל מכאבי צוואר וכאבי ראש לאחר האירוע. צורפה תעודה רפואית מאורתופד.

10. הערכים המוגנים הינם ערכים של שלמות הגוף והנפש, כמו גם שמירה על ביטחונם ושלומם של משתמשי הדרך.

אמרתי וחזרתי ואמרתי, הפכנו לחברה אלימה, אלימה בכביש, אלימה בחדרי המיון, אלימה במרחב הציבורי ואלימה ברשתות החברתיות.

בית המשפט העליון שב וקבע כי יש להטיל ענישה הולמת על כל המעז להרים יד על זולתו, כאשר האלימות פשטה בחברתנו ונראה כי היא מכרסמת בה כל חלקה טובה.

יפים בעניין זה דבריו של כבוד השופט ג'ובראן ז"ל מבית המשפט העליון, במסגרת **ע"פ 7878/09 מדינת ישראל נגד פלוני (3.8.10): "האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חירות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. חברתנו הפכה להיות חברה אלימה ותרומתו של בית המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים ... שישקפו ערכים של תגמול והרתעה ..."**.

ראו עוד, דבריו של כבוד השופט אלרון במסגרת **רע"פ 5128/21 סלאמה נגד מדינת ישראל (15.8.21): "יש להימנע מגישה סלחנית כלפי עבירות אלימות, ההולכות וגוברות במרחב הציבורי וזאת על-ידי שליחת מסר מרתיע לפיו העונש הראוי בגינן יהיה מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח"**.

תופעת האלימות במרחב הציבורי הפכה, כאמור, למכת מדינה ולפגיעה בתחושת הביטחון למשתמשים בדרך – ראו והשוו **רע"פ 7645/20 כהן נ' מדינת ישראל (18.11.20)**.

יש לזכור כי העבירה המרכזית המיוחסת לנאשמים הינה תקיפה הגורמת חבלה של ממש ע"י שניים, דהיינו בהתאם למצוות המחוקק המדובר בכפל העונש – עבירת פשע של 6 שנות מאסר. הנאשמים היכו את המתלונן, שהינו נכה, מוגבל בהליכה המסתייע בקביים והנאשמת הגדילה לעשות עת היכתה את המתלונן, כשהוא שרוע על הכביש, באמצעות קב בגבו ובראשו.

11. לאחר ששמעתי ברוב קשב טיעוני הצדדים, עמדתי על נסיבות ביצוע העבירות, החבלה שנגרמה למתלונן, הנזק ופוטנציאל הנזק, הערכים המוגנים והפגיעה בהם לצד מדיניות הפסיקה הנוהגת, מצאתי לקבוע מתחם עונשי הולם **הנע בין 9 – 18 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית, לרבות פסילת רישיון נהיגה.**

ראו בין היתר: **עפ"ג (תל אביב) 7350-07-24 סטיב ספקטור נ' מדינת ישראל (15.10.24)** – אלימות בכביש וגרימת חבלה של ממש נקבע מתחם הנע בין 10 – 20 חודשי מאסר. הערעור נדחה; **ת"פ 13768-12-23 מדינת ישראל נ' עמירייה (8.5.24)** – תקיפת נהג באמצעות חפץ קשיח במצחו. נקבע מתחם הנע בין 9 – 24 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית; **רע"פ 8388/19 שלאטה נ' מדינת ישראל (18.12.19)** – בעקבות מחלוקת בכביש, גידף הנאשם את המתלונן, ניגש לרכבו ומשך אותו החוצה, היכה אותו בראשו במכות אגרוף, דחף אותו והפילו ובעט בו בעודו מנסה לקום. נקבע מתחם עונשי הנע בין **6 – 12** חודשי מאסר לצד ענישה נלווית; **עפ"ג (תל אביב) 9314-05-23 חנן גיגי נ' מדינת ישראל (15.5.24)** – בעקבות מחלוקת בכביש תקף הנאשם את המתלונן במכות אגרוף, הטיח אותו על הכביש וריתק אותו באמצעות גופו, הצמיד את פניו של המתלונן לכביש והמשיך להכותו במכת אגרוף לראשו. נגרמו למתלונן חבלות של ממש. נקבע מתחם הנע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל- 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל. נגזרו על הנאשם 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לצד ענישה נלווית. הערעור נדחה; **ת"פ 5603-03-19 מדינת ישראל נגד בוחניק (22.11.21)** – תקיפת נהג מונית וגרימת חבלות של ממש, אושר מתחם הנע בין 8 – 18 חודשי מאסר, בהינתן גילו הצעיר של הנאשם, העדר עבר והשתלבותו בהליך טיפולי, הושתו 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות לצד ענישה נלווית – ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי נדחה – **עפ"ג (מרכז) 14595-12-21 בוחניק נגד מדינת ישראל (21.2.22);**
עפ"ג (תל אביב) מרק ברוורמן נ' מדינת ישראל (31.3.25) – הנאשם חסם את נתיב נסיעתו של המתלונן, התקרב למתלונן ונגח בפניו ולאחר מכן חבט באמצעות אגרוף בראשו ובעט במתלונן בבטנו. נגרמה חבלה חמורה. נקבע מתחם הנע בין 10 – 20 חודשי מאסר. הערעור נדחה.

<u>מיקומם של הנאשמים בתוך המתחם</u>

12. הנאשמת, בת 22, רווקה, הודתה בפתח משפטה, נטלה אחריות על מעשיה והביעה צער וחרטה, חסכה בזמן שיפוטי ניכר, בזמנה של התביעה הכללית ובזמנם של עדי התביעה, ובעיקר חסכה העדת המתלונן.

עברה נקי ללא רבב, שהתה במעצר 4 ימים, ובהמשך בתנאים מגבילים, ללא הפרות וללא פתיחת תיקי מב"ד חדשים.

רישיון הנהיגה של הנאשמת נפסל במסגרת ערר שהוגש לבית המשפט המחוזי בתל אביב, כחלק מתנאי השחרור, החל מיום 30.3.23 (דהיינו מזה כ- 30 חודשים עד למתן גזר הדין).

אפנה לנסיבותיה האישיות של הנאשמת ומצבה הרפואי, כמפורט בטיעוני הסנגור המלומד ולמסמך **ס/2.** מפאת צנעת הפרט לא אחזור על הדברים.

13. לתיק הוגשו שני תסקירים מאת שירות המבחן, בעניינה של הנאשמת, הסוקרים את נסיבותיה האישיות ומצבה הרפואי והנפשי.
הנאשמת שולבה בטיפול פרטני, במסגרת שירות המבחן, החל מפברואר 2025, כאשר תחילה התקשתה להגיע למפגשים באופן רציף אך לאורך הזמן הגיעה למפגשים ושיתפה פעולה עם שירות המבחן.

הנאשמת עובדת באופן עצמאי כמניקוריסטית ולומדת שני קורסים מקצועיים.

שירות המבחן התרשם כי הנאשמת עושה מאמצים לניהול אורח חיים תקין ומצליחה להבין כיום את הפגיעה החמורה שגרמה למתלונן.

שירות המבחן התרשם כי חלה הפחתה ברמת הסיכון להישנות ביצוע עבירות דומות בעתיד בכפוף להמשך הטיפול. השירות ממליץ לבכר את הפן הטיפולי-שיקומי בתיקנו ולהשית על הנאשמת צו מבחן למשך חצי שנה, במסגרתו תמשיך הנאשמת בטיפול הפרטני, לצד ענישה קונקרטית בדמות מאסר בדרך של עבודות שירות, לצד מאסר מותנה ופיצוי למתלונן.

אכן, האינטרס הנוגע לשיקומה של הנאשמת אינו מהווה אינטרס שלה בלבד, אלא משרת גם את החברה בכללותה. יחד עם זאת, אינטרס זה מהווה **שיקול אחד** מבין מכלול השיקולים העומדים בפני בית המשפט בבואו לגזור את עונשה של הנאשמת – ראו והשוו **רע"פ 1787/15 עמר נ' מדינת ישראל (24/03/15)**.

בהינתן כך, ולאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, לא מצאתי כי תיק זה מצדיק סטייה ממתחם העונש ההולם אליבא דסעיף 40ד לחוק העונשין.

יש לזכור כי בהתאם לסעיף 40ד(ב) לחוק העונשין, לא בנקל יסטה בית המשפט ממתחם העונש ההולם בעבירות בעלות חומרה יתרה.

לאור כלל הטעמים שמניתי לעיל, הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות המיוחסות לנאשמת והמלצת שירות המבחן, מצאתי למקם את הנאשמת **בתחתית מתחם העונש ההולם** שקבעתי בתיק.

14. אשר לרכבה של הנאשמת – התביעה ביקשה במסגרת כתב האישום בהתאם לסעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט – 1969 (להלן: **הפקודה**) לחלט את רכבה של הנאשמת לטובת המדינה, שכן זה שימש כאמצעי לביצוע העבירות.

התנאים הקבועים בפקודה, הנוגעים לענייננו, הינם שהנאשמת היא בעלת הרכב, הורשעה בביצוע העבירה והרכב שימש כאמצעי לביצוע העבירה.
יש צורך בהוכחת זיקה ישירה לביצוע העבירה – ראו והשוו: **בש"פ 7992/22 עדנאן נורי נ' מדינת ישראל (1.3.23).**

ודוק, לבית המשפט יש סמכות שבשיקול דעת **"אשר הפעלתה תלוי בין היתר בהשלכות חילוט הרכוש ובהשתלבותו במערך הענישה הכולל שיושת על הנאשם"** – ראו והשוו: **ע"פ 9104/20 מדינת ישראל נ' טבצ'ניקוב (4.3.21); ת"פ (מחוזי חיפה) 61299-12-19 מדינת ישראל נ' זרבאילוב (5.5.21).**

ההגנה טענה כי שווי הרכב הינו 43,000 ₪.
הנאשמת לא עמדה בערבות הכספית שנקבעה לטובת שחרור הרכב וזה עודנו תפוס בידי משטרת ישראל.

כאמור אין מחלוקת שהנאשמת היא בעלת הרכב, הורשעה כאמור בעבירות המיוחסות לה אליבא דכתב האישום המתוקן, והיא עשתה שימוש ברכב בעת האירוע.

הנאשמת פגעה באמצעות רכבה ברכבו של המתלונן, דבר שהוביל לירידת הצדדים לכביש, דין ודברים וקללות הדדיות. בהמשך הוכה המתלונן ע"י הנאשמים, כאשר הנאשמת היכתה אותו באמצעות הקביים בגבו ובראשו, כשהוא שרוע על הכביש.

הנאשמת עזבה את המקום, כאשר המתלונן הנכה חבול ושרוע על הכביש, **באמצעות רכבה**, תוך שחלפה על פניו, מבלי להשאיר פרטיה ומבלי להגיש לו כל עזרה.

"עסקינן אם כן במידת ובעוצמת הקרבה שבין החפץ לעבירות המיוחסות לנאשם, ועד כמה החפץ שימש באופן מהותי לביצוען. המבחן הוא של "מהותה ועוצמתה של הזיקה", כך שרק חפץ אשר ימצא בעל זיקה של ממש למעשה העברייני שבוצע, יחשב כאמצעי אשר שימש לביצועה. קביעה זו חייבת להתבסס, כאמור, על תשתית ראייתית לכאורית, אולם היא אינה עובדתית גרידא, אלא מערבת שאלות של עובדה ומשפט, ביחס למידת ועוצמת הקרבה שראוי להכיר בה כמכניסה את החפץ לגדרי סעיף 32(א) לפקודה; והיא מושפעת, במידה רבה, גם

מטעמים של מדיניות משפטית. על בית המשפט לקבוע אימתי החפץ נכנס לגדרי "המעגל הפנימי" של מעשה עבירה, או לחילופין נשאר אך "חיצוני" לו, במובן זה שעל אף שמבחינה עובדתית החפץ "נכח" בזירה בעת המעשה העברייני", הוא לא "השתתף" בו בפועל, לא כמכשיר עיקרי ואף לא כמכשיר עזר לביצועו של המעשה האסור..." – (עניין **נורי**, פסקה 16).

סבורני כי בענייננו מתקיימת אותה זיקה מהותית שבין רכבה של הנאשמת לביצוע העבירות, המדובר באלימות על רקע נהיגה בכביש, ובתוך כך עזיבתה של הנאשמת את המקום, **באמצעות רכבה**, כשהיא מותירה את המתלונן הנכה, חבול ושרוע על הכביש, ללא הגשת עזרה וללא מסירת פרטים.

בעניין זה אפנה להחלטת כב' השופטת מיכל אגמון-גונן מבית המשפט המחוזי בתל אביב במסגרת ערר שהגישה ההגנה בעניין תפיסת הרכב - **ע"ח 29735-07-23 ספיר דמרי נ' מדינת ישראל (30.7.23)**.

הערר נדחה ובית המשפט המחוזי קבע כי מתקיימת זיקה בין רכבה של הנאשמת לבין העבירה:

"תופעה זו של האלימות בכבישים הפכה למכת מדינה ובמובן זה על בית המשפט להעביר מסר ברור וצלול: כאשר נאשם עובר לכאורה עבירות של אלימות כתוצאה מוויכוח בכביש, הרכב בהחלט קשור לביצוע העבירה במובן הרחב. אלו שיקולים שיש לקחת בחשבון הן בפרשנות מבחן ה"אלמלא", מה היה קורה לולא הרכב היה בתמונה, הן לפרשנות המונח זיקה.
אני סבורה כי עבירות המבוצעות עקב ויכוח בכביש, עונות על מבחן זה – המדיניות המשפטית מחייבת לקבוע כי אלו בדיוק סוג העבירות שככלל, לא היו מבוצעות אלמלא הנהיגה ברכב".

סוף דבר, מצאתי לחלט את רכבה של הנאשמת, מכוח סמכותי עלי סעיף 39 לפקודה לטובת המדינה, כחלק מרכיבי הענישה בתיק זה.

15. הנאשם, בן 24, רווק, הודה בפתח משפטו, נטל אחריות מלאה על מעשיו, הביע צער וחרטה, לצד חסכון בזמן שיפוטי ניכר, בזמנה של התביעה הכללית ובזמנם של עדי התביעה ובעיקר חסך העדת המתלונן.

16. לנאשם עבר פלילי הכולל 5 הרשעות קודמות, בעבירות סמים, החזקת סכין שלא כדין, תקיפה וחבלה של ממש ע"י שניים או יותר, איומים, היזק לרכוש במזיד והסגת גבול. כיום מרצה מאסר בן 53 חודשים, בגין עבירות סמים, גזר דין מיום 2.3.25.

אין מחלוקת כי הנאשם יכול היה לצרף תיקנו לבית המשפט המחוזי בתל אביב, במסגרת הרשעתו האחרונה ולא עשה כן.

17. הנאשם שהה במעצר במסגרת תיקנו 4 ימים ולאחר מכן שהה בתנאים מגבילים תקופה לא מבוטלת.
לתיק הוגש דוח סוציאלי אודות הנאשם מבימ"ר חרמון – **ס/3** – הסוקר את נסיבותיו האישיות, בוגר 12 שנות לימוד, ללא יציבות תעסוקתית, בעל רקע התמכרותי לסמים מגיל 16.
בחצי השנה האחרונה ללא עבירות משמעת, זוכה לביקורים ומועסק במפעלי הכלא. זקוק לטיפול בתחום ההתמכרויות. התקבל למחלקת התמכרויות ומצוי בשלב הראשוני. במסגרת דוח סוציאלי שהוגש במסגרת הרשעתו האחרונה של הנאשם, מציין שב"ס כי הנאשם מצוי באגף מתקדם כחלק משילובו בתוכנית "צעד ראשון".
בדיקות השתן שנטלו מהנאשם העידו על ניקיון מסמים, הנאשם משתתף בקבוצות טיפוליות ובקבוצות NA. משתף פעולה ועומד בחוקי התוכנית.

גם בעניינו של הנאשם לא מצאתי לסטות ממתחם העונש ההולם, לאור החומרה היתרה העולה מהאירוע וממעשיו של הנאשם ובהינתן שהנאשם מצוי בשלב ראשוני של הטיפול בבית הסוהר.

עם זאת, לאור כלל הטעמים שמניתי לעיל והנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות - מצאתי, חרף עברו הפלילי, שבחובו גם עבירת אלימות ואיומים, למקם את הנאשם **בחלקו העליון של השליש התחתון** של מתחם העונש ההולם אותו קבעתי בתיק.

לאור ההליך הטיפולי שעובר הנאשם בבית הסוהר, גילו הצעיר ובהינתן תקופת המאסר הארוכה אותה הוא מרצה כיום, מצאתי לעשות שימוש בסמכותי עלי סעיף 45 לחוק העונשין, תוך התחשבות במאסר שיוטל על הנאשם, כך שחלקו ירוצה במצטבר למאסר אותו הוא מרצה וחלקו בחופף לו.

18. אשר על כן, אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

<u>על הנאשמת</u>:

1. 9 חודשי מאסר, בניכוי ימי המעצר 26.3.23–29.3.23, אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות, בהתאם לחוות דעת הממונה שהוגשה לתיק.
לאור הטיפול אותו עוברת הנאשמת, במסגרת שירות המבחן, מצאתי לעשות שימוש בסמכותי עלי סעיף 51ו(ב) לחוק העונשין ולהעמיד את סך השעות לביצוע עבודות השירות על 7 שעות יומיות.

על הנאשמת להתייצב לתחילת ריצוי עבודות השירות ביום 22.10.25 עד לשעה 08:30, במפקדת שב"ס, שלוחת המרכז, רח' סלמה 53 (בניין משרד הפנים), תל אביב – יפו, כשהיא מצוידת בתעודת זהות.
אני מזהיר את הנאשמת, כי אי מילוי עבודות השירות עלול להוביל להפסקתן וריצוי יתרת התקופה מאחורי סורג ובריח.

2. מאסר על תנאי בן 6 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי שהנאשמת לא תעבור בתקופה זו כל עבירת אלימות, נהיגה בקלות ראש או בפזיזות או עבירה על תקנה 144 לתקנות התעבורה.

3. פיצוי למתלונן, ע"ת 2, בסך של 5000 ש"ח אשר ישולם עד ולא יאוחר מיום 21.12.25.
על התביעה להעביר למזכירות, בתוך 7 ימים מהיום, פרטי המתלונן על גבי טופס כנדרש.

4. צו מבחן למשך חצי שנה, בהתאם לתסקירו של שירות המבחן.
אני מזהיר את הנאשמת כי אי מילוי צו המבחן עלול להוביל להפקעתו, חזרתה לאולם בית המשפט וגזירת ענישה חלופית ונוספת.

5. רישיונה של הנאשמת נפסל ע"י בית המשפט המחוזי בתל אביב, זאת ביום 30.3.23, במסגרת **עמ"ת 69466-03-23**, כחלק מהתנאים בהם שוחררה הנאשמת ממעצרה. הנאשמת נפסלה מלהוציא או להחזיק רישיון נהיגה ממועד זה ועד היום. משכך אני מסתפק בפסילה השיפוטית ולא מצאתי להוסיף עליה. הפסילה הסתיימה.

6. חילוט רכבה של הנאשמת מסוג אאודי, מ.ר. 9494752, לטובת המדינה.

<u>על הנאשם</u>:

1. **12 חודשי מאסר לריצוי בפועל**, בניכוי ימי מעצרו 7.4.23 – 10.4.23.
מצאתי לעשות שימוש בסמכותי על סעיף 45 לחוק העונשין ולקבוע כי המאסר ירוצה כך ש- 10 חודשים ממנו ירוצו במצטבר לכל מאסר אותו מרצה הנאשם כיום וחודשיים (2) ירוצו בחופף.

2. מאסר על תנאי בן 6 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי שהנאשם לא יעבור בתקופה זו כל עבירת אלימות או איומים, מיום שחרורו מהמאסר.

3. פיצוי למתלונן, ע"ת 2, בסך של 5000 ש"ח אשר ישולם עד ולא יאוחר מיום 21.12.25.
על התביעה להעביר למזכירות, בתוך 7 ימים מהיום, פרטי המתלונן על גבי טופס כנדרש.

ניתן לשלם את הפיצויים, שהוטלו על הנאשמים, כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין, לחשבון המרכז לגביית קנסות ברשות האכיפה והגבייה, באחת מהדרכים הבאות: בכרטיס אשראי; באתר המקוון www.eca.gov.il; במזומן בכל סניפי בנק הדואר או באמצעות מוקד השירות הטלפוני, בטלפון 073-2055000.

ככל שקיימות הפקדות בתיק זה או בתיקים קשורים, הפיצויים יקוזזו מההפקדות, בהסכמת ההגנה באולם, וככל שתיוותר יתרה – תושב לנאשמים או למי מטעמם, בכפוף לכל דין או החלטה אחרת.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, בתוך 45 ימים מהיום.

<u>המזכירות תעביר העתק מגזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות</u>.

ניתן היום, כ"ד אלול תשפ"ה, 17 ספטמבר 2025, במעמד הצדדים.

רועי פרי, שופט, סגן הנשיאה